

יגדיל תורה

יוצא לאור ע"י חברת "יגדיל תורה - נעשה ונשמע" דחסידי בעלזא בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

פרשת ויקהל-שקלים
כ"ה אדר א' תשע"ו לפ"ק (31)

על סדר היום

מה "נעשה ונשמע"

שקל של אש

הסיום התשע עשרה!

בחודש זו שמרבים בו בשמחה (בשבת הבאה פרשת פקודי) יזכו המונים מאנ"ש קובעי העתים לתורה הלומדים לפי סדר ה'דף היומי' לשוב ולשמוח ביום חגם עם סיום לימוד מסכת גיטין-המסכת התשעה עשר שבתלמוד בבלי, שנלמד ביגיעה עצומה בעקביות בלתי מתפשרת של לימוד דף אחד דף במשך כשלשה חודשים יום אחר יום מלמחרת החנוכה ש.ז. הרבה הצליחו. גם אתה יכול להצליח.

חברותא לקידושין

כחמשן וכתוספת לשמחה. יחגגו הלומדים וותיקים יחד עם המצטרפים החדשים בהתחלה המרגשת של לימוד מסכת קידושין המסכת האחרונה שבסדר נשים. יצוין כפי שהגבאים מוסרים, הרבה מאנ"ש פנו בבקשה להתאמת שיעור/חברותא בציינם שרצונם להצטרף דווקא ללימוד מסכת זה. אם מחמת שכבר למדו בעבר מסכת זה או כפי שרבים מטעימים "מה יש יותר מללמוד עם הילדים כשגם אנו מבינים ומכירים את המסכת?!"

מזלא טבא וגדיא יאה

שגור בזה קדם מזכי הרבים החשובים עושים ומעשים לרבות ספסלי בית המדרש ולהגדיל תורה ולהאדירה בתדירה

הרה"ח יחזקאל פרידמן שליט"א
ידושים

לרגל נישואי הבת בשעטו"מ

הרה"ח וואלף בער וובר שליט"א
אשדוד - אור שלמה

לרגל הכנס הבן לעול התורה והמצוות

הרה"ח אלעזר פראנק שליט"א
בורו פארק - 9th Ave.

לרגל הולדת הבן ואידוסי הבן בשעטו"מ

זכות עידוד וחיוזק לימוד התורה יעמוד להם לרוות מהם ומכל יוצ"ח רוב תענוג ונחת דקדושה לאורך ימים ושנים טובות, אכ"ר.

מיימון בספרו: "כל איש מישראל חייב בתלמוד תורה בין עני בין עשיר בין שלם בגופו בין בעל יסורין בין בחור בין שהיה זקן גדול שתשש כחו אפילו היה עני המתפרנס מן הצדקה ומחזר על הפתחים ואפילו בעל אשה ובנים חייב לקבוע לו זמן לתלמוד תורה ביום ובלילה שנאמר "והגית בו יומם ולילה" (רמב"ם הלכות ת"ת).

התורה הקדושה היא שהאירה את עיני העם בכל הדורות. בייחוד בימינו אנו שרק הלימוד וההתאמצות בדברי תורתנו הקדושה היא-היא האוחזת ומחזקת בנו שלא ניפול בחבלים וההבלים הנפרשים תחת כפות רגלינו ללכדנו ברשתות היצר.

כל אחד ואחד בלי קשר ושייכות למצבו ולמעמדו בו הוא עומד, יש לו את השעה היומית שלו. השעה הקבועה לתורה. עליה הוא נוטר ושומר כבבת עינו.

בשעה זו מתפנה הוא מכל עיסוקיו החשובים אף אלו הנראים ברגע זה כנחוצים ביותר, פונה הוא לבית השם להסתופף בהיכלו ולהידבק בקדושה בריך הוא ואורייתא שחדא הם.

על ידי הדף גמרא ושעת לימוד התורה הקבועה משתווים כלל שבטי ישראל לגונוו ולפרטיו בתכלית יחידה ומאחדת.

בהשתוקקות וכיסופים לטעמה המתוק של לימוד התורה ביחד עם הידיעה וההבנה בנחיצות הקשר התמידי עם התורה, נתמיד ונתחזק באש קודש ב; שעה קבועה לתורה.

ו'שקל' אשא בבית נכון ונשא.

בית המקדש בנוי על מכוננו. בכל שנה בראש חודש אדר יוצא הכרוז. בכל עיר ועיר. בין בארץ ישראל ובין בחוץ לארץ. בכל עירה ומושב בהם חיו יהודים. "משמיעין על השקלים".

וזה המצווה; כל איש ישראל; בין עשיר ובין דל, בין בריא ובין חולה, בין כהן ובין ישראל, ללא שום הבדלי מעמדות. בלי קשר לסך התרומות האחרות הניתנים כפי הרצון לבדק הבית או לשאר צדקות. כולם כאחד עוברים על הפקודים.

העשיר לא מרבה בנתינת תרומה מפוארת ומהודרת, והעני לא ממעיט מהסך הנקוב, אף אינו מחלק את זה לכמה תשלומים. כולם הושוו בנתינה אחת. כך זכו כולם להיכלל בדבר הקרבנות העולים וקרבים משך כל השנה לרצון ולניחוח בהשתתפות שווה כשלכולם יד שווה בזה.

בהשתוקקות וכיסופים של אש קודש בנתינה תמימה של מחצית השקל קיימו מצוות; זה יתנו-מטבע של אש. להפריש לגבוה סך מחצית השקל תרומה להשם.

בני ישראל מצוינים בגוונים רבים. לא ראי זה כראי זה. ישנם הזוכים והוגים בתורת השם תמימה בתוככי בית המדרש מבוקר עד ערב. ויש אלו העוסקים במשך היום לפרנסתם להביא טרף לפי הטף. בנוסף אשר באופן כללי לכל אחד יש נתיב ומסלול חיים משלו.

אך יש עניין מיוחד בו משתווים ותואמים כולם כאחד. כלשונו הזהב של של רבינו משה בן

בורו פארק-שטיבל 43
הגה"ח פנחס פרידמן שליט"א מוסר את השיעור הקבוע ב'הלכה יומית' אחרי שחרית

אשדוד-בית פנחס
שיעורו של הרה"ג אהרן שלמה נוסביום שליט"א

|| סיפור בלי סוף ||

מיד לאחר מכן שיתף טלפונית את החברותא א. ר. בבשורה המשמחת, "מחר. חוזרים לקביעות" כששניהם שמחים יחדיו על החזרה ללימוד המשותף והמהנה.

אך מה שחיכה לו מחר בתיבת הדואר בלבד אותו לגמרי.

למחרת בצהריים חזר הביתה כהרגלו. על הדרך הוא רוקן את תיבת הדואר, כשמכתב עם סמל של חברה ידועה ונחשבת מזדקרת לו מול עיניו.

כולו מרוגש מתפחד להתבדות, פותח את המכתב ושולף הדף במהירות. הכותרת המרגשת 'הצעת עבודה' הננו להציע וכו'. פיזזה מול עיניו. הנה, מלימוד התורה לא מפסידים. חשב לעצמו מאושר ועליו כולו.

המשך קריאת השורות גילו לו שהוא טעה, אבל לגמרי.

במכתב הובא לידיעתו שבקרוב ייפתח באזור מגוריו שלוחה של המוסד הידוע, כשלאור ההמלצות שקבלו עליו, הם מציעים לו להצטרף לסגל המרצים כמרצה קבוע בשעות הערב המצוינות בין השעות 9:00-10:30. כשלאחר זה נכתבו תנאי המשכורות עם ההטבות הנלוות לעבודה מבוקשת זו.

ברגע הראשון נהלם לגמרי, למשנהו קלט את מה שקורה כאן.

אחר שהתיישב הסביר לבני הבית ברוגע ובאמונה. "יום אחרי שקבעתי מחדש את שעת הלימוד עם החברותא. **פתאום** מגיע הצעה שכולו זהב ונופת צופים: מוסד נחשב וידוע שזכרו בי אחרי שנים שהפסקתי לנסות כבר להתקבל אצלם. סמוך לבית. משכורת מצוינת פלוס הטבות."

לאחר נשימה ארוכה, כנותן לקלוט את הסיפור האמתי המתרחש מול (ומתחת) העיניים המשיך "זה פשוט ימעשה יצרי שרוצה שאפסיק את הלימוד שלנו."

אחר כך. בלי רעש וצלצולים לקח את המכתב עם ההצעה החלומית (כלשונו) וקרעו בשתי ידיו והניחן במקומו הראוי לו בתוככי פח האשפה.

נו, יש המשך? יהיו כאלו שישאלו.

אולי יהיה. ולא רק אולי, רק בטח. בעזרת השם כל יום יהיה שעה קבועה ללימוד התורה.

אך בינינו; סיפור עם מסר שזכה צריך גם המשך? היש מסר גדול מזה?!

תודתנו שגורה לגבאים המסורים בביהמ"ד המרכזי רובע ג'- אשדוד שהביאו לידיעתנו סיפור מפעים זה.

ישנם סיפורים שעצם שמיעת הסיפור מעביר רטט של התרגשות. סיפור זה הוא אחד מאלו.

לפני כמה חודשים זה היה. משה יעקב (אדם אמתי עם שם בדוי) אחד מחשובי אנ"ש פנה לגבאי בבקשה לחברותא מתאימה. יום לאחר מכן הציע לו הגבאי הנמרץ "ממש א מציאה" א. ר. אברך כמדורשו היושב והוגה באחד מחשובי הכוללים שמעוניין בחברותא בשעה זו. משה יעקב אכן קפץ על המציאה, והחברותא יצאה לדרך.

החברותא התבררה כשידוך מוצלח. יום אחר יום הגיעו והתיישבו בזמן "קביעות עתים לתורה-ברוב עם" לשעה של לימוד מהנה. כך עברה חצי שנה בהם למדו וברוך השם עשו פרי, אף סיימו מסכת יחד בשמחה וברירה.

עד היום הוא לא מבין איך ולמה הוא עשה את זה. אך כך היה המעשה.

כהשתדלותו לפרנסת הבית הוא מוסר הרצאות בתחום מסוים בו התמקצע. כך הגיע אליו באחד מן הימים הצעה די רצינית להשתלב בעבודה קבועה בתחום. הוא שקל לכאן ולכאן וראה שהזדמנות נאה הזדמנה לפניו.

האמת ייאמר. הוא לא חשב לרגע, לחדול מלימוד שעה קבועה לתורה ביום. אך השעות היו מקבילות כך שלא היה שייך להמשיך את הלימוד הקבוע. בהתחלה ניסו לקבוע יחד שעה קבועה אחרת ביום, אך זה לא יצא לפועל. הוא ניסה למצוא לפחות חברותא אחר כלבבו בזמן המתאים עבורו, אך לצערו גם זו לא צלחה בידו.

במשך הזמן, התחיל לקלוט ולהפנים את מה שעשה. הוא הרגיש ש; היה לו כבר ביד חברותא קבועה. חברותא שפשוט היה הנאה לבוא וללמוד איתו. כל היום חי בהרגשה שהוא קשור למשהו נעלה, מחובר לדף הגמרא ולמסכת. וככה בלי הרבה מחשבה, הוא ויתר על זה...

ואז הגיע להחלטה האמיצה. בהסכם עליו חתמו בהתחלת העבודה החדשה סוכם על שלשה חודשים ניסיון כשאח"כ לפי שביעות רצון הצדדים יחתמו על חוזה מסודר להמשך לעוד תקופה ארוכה.

כך לקראת מלאות שלושה החודשים. כשההנהלה הביעה את רצונם לסכם עמו על המשך עבודה קבועה ומסודרת. הוא החליט...

היה לו קשה. אפילו קשה מאוד. אך הוא החליט. "אשמח מאוד לעבוד אצלכם, אך בין השעות 9:00-10:30 אני כבר תפוס, כך שעל שעות אלו אין על מה לדבר, לפני זה או אחרי זה, בכבוד." הודיע להנהלה בגבורה יהודית.

הלכות קביעות עתים לתורה

מאת הרה"ג ר' שמאי גרוס שליט"א
דומ"צ מחזיקי הדת ומח"ס שבט הקהתי

הלכות למשתתפי השיעורים

[ד] לא ילך לדרכו קודם זמן סיום השיעור, אם לא באונס גדול, ואם עפ"י אונס יצטרך לילך באמצע השיעור, מכל מקום לא יתרושל מלבוא על כל פנים אפילו על זמן קצר (ופעם אחת התבטא החזו"א זצ"ל שהחילוק באדם, בין לפני השיעור לבין אחר השיעור, הוא כמרחק שמים וארץ).

[ה] השומע אל יתבייש לשאול אפילו כמה פעמים, ולא יניח מלשאול את המג"ש עד שיבין, ואע"פ שחביריו כבר הבינו, כי אם יתבייש נמצא שנכנס ויוצא מבית המדרש ואינו מבין כלום. (רמב"ם הל' ת"ת פ"ד ה"ה).

בבי מדרשא

יומא טבא לרבנן

נוהג מבורך זה נעשה כבר להרגל קבוע ומושרש בקרב כלל גבאי חברותינו הקדושה בכל ביהמ"ד ושטיבל. בכל עת שזוכים ומגיעים ליום שמחה בו שיעור או ציבור לומדים מברכים על המוגמר ומסיימים ללמוד מסכת בש"ס, חוגגים את הסיום עם סעודה לכבודה של תורה.

הדברים משמעותיים וניכרים בעיקר אצל סדר לימוד הדף היומי שמסיימים מסכתות בתדירות די גבוהה- כדוגמת מסכת גיטין שמסיימים בעוד שבוע, כשבצוותא חדא מסיימים מספר ניכר של אנשים ביום אחד מסכת. כשכל פעם לפי הבנת והחלטת הגבאים זה נערך באופן אחר. לפעמים זה נעשה לכלל אנ"ש קובעי העתים לתורה כסעודת חיזוק לכבודה של תורה לחיזוק עניין 'קביעות עתים לתורה' כאשר החיזוק הגדול ללא ספק, הוא לראות את פני המסיימים הקורנים באושר שרק לימוד התורה יכולה להביא.

לעתים מארגנים משתתפי שיעור סיום בבית אחד ממשתתפי השיעור וכו' באווירה חמימה של חברים וידידים היושבים כל יום בשיעור דבר אשר בונה ומחזק מאוד את הקשר בין החברים. תמריץ מיוחד נהיה כשאחד ממחברי השיעור מספר לידידיו תחושות והרגשות אישיות על עצם ביאתו לשיעור ובכלל על השפעת הלימוד על בני הבית והילדים.

לסיים: נדגיש ונזכיר כמו שמאיר כסדר כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א "העיקר הוא ההתחלה" כמו שניכר ופולט אחר כל סיום מסכת על עוד מצטרפים חדשים שמתווספו ללומדי הדף היומי או בכלל ובעיקר להיות מלמדינו של מלך הקובעים עתים לתורה.

